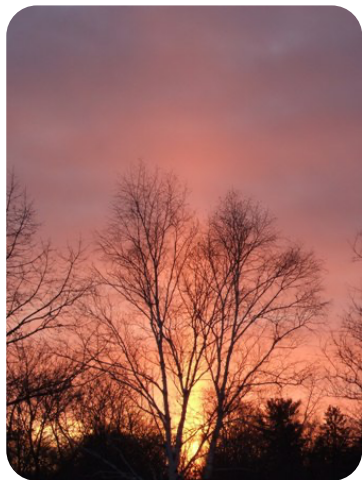

LIELDIENAS KRĪZES LAIKĀ

Šogad Kristus Ciešanu laiks bijis tāds, kādu nekad neesam piedzīvojuši. Stundām sēžam pie datoriem, televizoru ekrāniem, telefoniem... Negribam to darīt, tomēr nevaram neskatīties, neizsekot ziņām. Ilgojamies dzirdēt kaut vienu labu ziņu, statistiku, kas liecinātu, ka briesmīgais Covid-19 spēks samazinājies. Miljoniem cilvēku visā pasaulē mēģina atbildēt uz jautājumu - kam ticēt, kam nē. Miljoniem cilvēku visā pasaulē

mēģina nezaudēt cerību, pacietību un līdzjūtību. Gribas pārvarēt bailes par to, kāda būs nākotne.

Paldies Dievam, mūsu Baznīcas garīdznieki un draudžu vadības dāvina jums iespējas turēties kopā! Virtuālā pasaulē topam arvien tuvāki un cits citu iedrošinām, ka būs atkal labi, jo mums ir cerība. Šī krīze pāries. Būsim no tās mācījušies, kaut daudzi, pārāk daudzi par to būs samaksājuši visaugstāko cenu.

Pirmās Lieldienās? Mācekļi cits citu tā nespēja iedrošināt. Viņiem Jēzus nāve bija beigas pilnīgi visām cerībām, dzīves plāniem, visam, pēc kā viņi bija ilgojušies. Arī mūsu draudzēm šogad nav atļauts pulcēties kopā, pat sērās nē, bet, paldies Dievam, mācekļiem nebija liegts sanākt kopā un skumt. Par ko viņi runāja pēc Lielās Piektdienas? Vai dalījās atmiņās par Jēzu? Vai šausmās par notikušo? Vai bailēs domāja - varbūt mūs meklē, varbūt arī mums būs ciest un mirt? Viens bija skaidrs - Jēzus bija miris. Visas cerības zudušas. Dievam bija cits plāns.

Vai viņi cits citam atkārtoja Jēzus vārdus, kā varbūt Viņš būtu cerējis? Viņš bija centies viņus sagatavot, sīkumos izstāstīt, kas notiks. Kādas sarunas beigās Viņš žēlastībā tik skaidri saka: "To es jums esmu pateicis tagad, pirms tas notiek, lai jūs ticētu tad, kad tas notiks." (Jņ 14:29). Vai vieglāk pārdzīvot iepriekš neiedomājamo, ja par to mūs brīdina? Šajā laikā par to jālūdz un jādomā daudz.

Skaistajā, brīnišķīgajā, gaismas un dzīvības uzvaras Augšāmcelšanās rītā, kā visu atstāsta Lūka sava evaņģēlija 24. nodaļā, sievietes pie Jēzus tukšā kapa sastop divus vīrus spoži mirdzošās drānās! Tie viņām vēsta: "Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušajiem? Šeit viņa nav, viņš ir augšāmcēlies. **Atcerieties**, ko viņš jums sacīja, vēl būdams Galilejā. Cilvēka Dēlam jātiek nodotam grēcīgu cilvēku rokās un krustā sistam, un trešajā dienā jāceļas no mirušajiem." Un tās atcerējās viņa vārdus! Skriešus tās dodas pie sērotājiem: "Taču mācekļiem viņu stāstītais tiem šķita kā blēņas, un tie

viņām neticēja." Pēteris gan aizskrēja un kapā ielūkojās, bet viņš redzēja tikai noliktu linu autu, un "viņš aizgāja, brīnīdamies par to, kas noticis."

Ir tik labi uz mirkli apstāties un pateikties Dievam, ka arī tad, kad mēs esam sekojuši Jēzum, klausījušies Viņa vārdos, apliecinājuši, ka ticam Viņa Augšāmcelšanās brīnumam un nāves uzvarai, Dievs saprot, kad briesmās nonākuši, daudz aizmirstam. Lieldienu rītā no visas sirds kopā ar savu mīlo ģimeni un draudzi dziedāt "nāve ir māks", domāju ir vieglāk, nekā mājās pie ekrāna mēģināt baudīt Svētkus bez tiem, par kuņiem dziļās rūpēs lūdzam, kā arī par sevi, lai nesaslimtu, izturētu. Pat nepieļaujot drūmāko scenāriju – nāvi. Tā ir pārbaude, ko labprātāk nepiedzīvotu. Bet tieši tādas krīzes laikā atskan brīnumu svētītā Augšāmcelšanās vēsts! Ja kāds jūtat, ka esat kā tie mācekļi, kam bija tik grūti noticēt vai atcerēties to, ko Jēzus teicis, atcerieties un pateicieties vēlreiz, par to, cik liela ir Dieva žēlastība un cik neatlaidīgs ir nāves uzvarētājs Jēzus! Viņam nebija viegli pārliecināt pat savus vistuvākos, ka viņus gaida gaiša nākotne, bet Jēzus neapstājas to darīt!

Viņš ir blakus sērotājiem, kas dodas prom no skumju aptumšotās Jeruzālemes. Viņi nepazīst, ka Jēzus ir Tas, kas viņiem blakus, viņi saka: "...Mēs cerējām, ka viņš ir tas, kas izglābs Israēlu; un nu jau ir trešā diena, kopš tas viss noticis." Nopūtieties par viņu nespēju ticēt Dieva Vārdiem, kas visu to jau vēstījuši, kas noticis, Viņš tik staigā ar viņiem un pacietīgi atgādina viņiem to, ko viņi jau zināja, bet bija piemirsuši. Un ja nu nepietika ar to? Gažās dienas beigās, pieņēmis aicinājumu palikt kopā ar viņiem, "Jēzus apsēdās ar tiem pie galda, viņš ņēma maizi, to svētīja un pārlauzis deva tiem. Tad viņu acis atvērās un tie viņu pazina; bet viņš tiem kļuva neredzams. Un viņi sacīja viens otram: "Vai mūsu sirds nedega, kad viņš ar mums runāja, Rakstus izskaidrodams?" Pēkšņi tie steidzas atpakaļ uz vietu, kur pamazām izzūd nakts. Mācekļi vēl ir kopā. Vai tie guļ? Vai tic, ka tie viņiem vēsta: Tas Kungs patiesi ir augšāmcēlies!

Nepietiek ar citu vārdiem. Viņu vidū nāk Jēzus un saka: "Miers ar jums." Viņi dzird un redz viņu un tomēr netic? Bet šoreiz tik skaisti teikts: "Ka viņi no prieka vēl neticēja un brīnījās!" (Lūkas ev. 24:36-41). Ne vairs aiz bailēm, izmisuma, šaubām, bet no prieka viņi vēl neticēja...un tas tomēr ir kas cits! Piedzīvot tādu laimi, ka izbrīnā cits citam sakām: "Kā! Kā tas var būt! Bet ir! Tāda laime ir mūsu! Un tas viss Viņa nopelns un žēlastība!" Arī krīzes laikā šī Augšāmcelšanās dāvinātā cerība apliecina, ka gaisma ir spēcīgāka par tumsu, un Jēzū dāvinātā grēku piedošanas un mūžīgā dzīvība ir spēcīgāka par nāvi!

Šīs krīzes laiks licis mums daudz pārdomāt dzīvības un nāves jautājumus. Vairāk esam dzīvojuši līdztiem, kas cieš, pateikušies par tiem, kas pašai dzīvībai riskē ar savām dzīvībām, lai glābtu citus, un tomēr slimība paņēmusi tūkstošiem cilvēku dzīvību. Mēs varam palīdzēt arī tad, kā reiz Jēzus ar ceļiniekiem – esot kopā ar sērotājiem, caur

Viņa vārdiem, esot blakus arī tad, kad tas nav iespējams klātienē, tikai virtuālajā pasaulē.

Mēs varam apliecināt, ka ticam Tam, kas sevi atdeva par mums visiem un savedīs mūs reiz kopā mūžīgās dzīvības valstībā! Vairs nebūs jāturas sešu pēdu attālumā vienam no otra, nebūs jābaidās, ka nekad atkal neredzēsīm tos, ko tik ļoti mīlam. Lai Dievs dod spēku, mieru, veselību. Lai Dievs dod ātrāk beigties šai krīzei, kuŗas ēnā tomēr būs neskaitāmi, kuŗiem arī mēs varam palīdzēt atjaunot ticību. Atgādinot, ka pat bēdās un tumsā spīd Kristus gaisma un cerība, kā Viņš mums vēstīja: “Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība!” (Jņ. 3:16). Allelūja! Kristus ir cēlies! No visas sirds novēlu jums skaistas, ticības spēka un miera svētītas Lieldienas! Lai Dievs svētī un pasargā!

Jūsu Archibīskape Lauma Zušēvica

Fotogrāfija: māc. Biruta Puiķe-Wilson

